

Arrest

nr. 37 862 van 29 januari 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de gemeente Zaventem, vertegenwoordigd door het College van burgemeester en schepenen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2009 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de burgemeester van de gemeente Zaventem van 26 augustus 2009 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 26 november 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en van advocaat N. LUCAS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 mei 2009 doen verzoekers een aanvraag om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 26 augustus 2009 neemt de burgemeester van de gemeente Zaventem de beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Dit zijn de bestreden beslissingen, die beide als volgt gemotiveerd zijn:

“Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie. Heeft de documenten gevraagd bij indiening van artikel 19 Ter niet voorgelegd.”

2. Betreffende de procedure.

2.1. Artikel 39/72, juncto artikel 39/81 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

“De verwerende partij bezorgt de griffier binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.”

Artikel 39/59, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Wanneer de verwerende partij het administratief dossier niet binnen de vastgestelde termijn toestuur, worden de door de verzoekende partij vermelde feiten als bewezen geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn. Dit vermoeden is niet van toepassing in het geval van tussenkomst bedoeld in artikel 39/72, § 2.

De nota ingediend door de verwerende partij wordt ambtshalve uit de debatten geweerd wanneer zij niet is ingediend binnen de termijn bepaald in artikel 39/72.”

Uit de stukken blijkt dat de verwerende partij op 28 oktober 2009 een afschrift van het verzoekschrift ter kennis werd gegeven, met verzoek om binnen de acht dagen na kennisgeving van het beroep het administratief dossier te bezorgen. De laatste dag om dit rechtsgeldig te doen is derhalve 6 november 2009. Op 8 december 2009 wordt het administratief dossier bezorgd. De door verzoekende partij vermelde feiten worden als bewezen geacht tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn. Een nota met opmerkingen werd niet ingediend.

2.2. Verzoekers hebben een repliekmemoire ingediend. Het voorliggend beroep betreft echter duidelijk een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring van de bestreden beslissing, waarvoor de procedure niet voorziet in de mogelijkheid om een repliekmemoire in te dienen. Derhalve moet de door verzoekers ingediende repliekmemoire uit de debatten geweerd worden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 9bis en 40bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en de schending van het redelijkheidsbeginsel en het belang van het minderjarig kind.

Verzoekers betogen het volgende:

“Premier moyen pris de la violation des articles 9bis (tel que précisé dans les Instructions de la Ministre des 27 mars 2009 et 19juillet 2009) et 40bis de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, de l'article 8 de la Convention Européenne de Sauvegarde des Droits de l'Homme, et des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991) relative à la motivation formelle des actes administratifs et de l'obligation d'agir de manière raisonnable en tenant compte de l'intérêt supérieur d'un enfant mineur belge. En vertu de ces dispositions, un acte administratif est illégal, si n'est pas formellement motivé ou S'il ne contient pas de motifs de fond pertinents, établis et admissibles. Dans la décision attaquée, le Délégué de la Ministre refuse l'établissement aux requérants en se limitant à constater que les requérants « n 'a pas prouvé qu 'il était à charge de sa fille mineure belge lors de l'introduction de sa demande d'établissement». Cette décision ainsi motivée, méconnaît d'une part les circonstances familiales et économiques exceptionnelles qui obligent les requérants a demeurer en Belgique et d'utile part les critères de régularisation fixes dans l'Instruction de la Ministre du 19juillet 2009

Premièrement, il serait convenable d'apprécier la prise en charge des requérants par leur descendant mineur de manière sociale et humanitaire dans la mesure où leur sort économique est tributaire du statut national de leur enfant. Cette seule circonstance est digne d'intérêt tant pour les requérants que pour la vie de leur fille dans le pays dont cette dernière est ressortissante. La Cour de Justice des Communautés Européennes dans l'arrêt CHEN et ZHU (Arrêt de la JCE du 19 octobre 2000 fait une bonne interprétation de la réalité. Elle considère, en effet, que le refus de permettre aux parents,

ressortissants d'un Etat membre ou d'un Etat tiers, qui ont effectivement la garde d'un enfant auquel l'article 18 CE et la directive 90/364 reconnaissent un droit de séjour. de séjourner avec cet enfant dans l'Etat membre d'accueil priverait de tout effet utile le droit de séjour de ce dernier. Le droit au séjour des requérants est renforcé par cette jurisprudence dans la mesure où la Cour de Justice des Communautés Européennes reconnaît un droit au séjour aux parents ressortissants d'un Etat tiers d'un enfant ressortissant d'un Etat membre. quel que soit le pays de l'Union dans lequel ils se trouvent. Ce droit au séjour est conforté lorsque les parents s'installent avec leur enfant dans le pays d'origine de celui-ci. Conformément à l'enseignement de l'arrêt précité, les requérants sont couverts par une assurance-maladie en Belgique et ils disposent de ressources financières suffisantes. Monsieur (C.J.R.) perçoit une rémunération permettant de couvrir l'entièreté des frais de son ménage dont les frais d'éducation de son enfant belge de sorte qu'ils n'émargent pas au CPAS et ne soient pas une charge pour les finances publiques.

Deuxièmement, la décision du Délégué de la Ministre devait s'inscrire dans le contexte actuel de la régularisation des personnes se trouvant dans une situation humanitaire urgente. En effet dans ses Instructions du 27 mars 2009 et du 19 juillet 2009 relatives à l'application de l'article 9Bis. Madame la Ministre de la Politique de Migration et d'Asile a énuméré des situations humanitaires urgentes qui constituent des circonstances exceptionnelles pouvant donner lieu à la délivrance d'une autorisation de séjour en application de l'article 9Bis de la loi. Les requérants se trouvent ainsi dans une situation humanitaire urgente telle que leur éloignement serait contraire aux conventions internationales en matière des droits de l'homme en l'occurrence parce qu'ils sont « auteurs d'un enfant mineur belge, (E.C.D.S.) avec laquelle ils mènent une vie familiale réelle et effective ». Rappelons par ailleurs que les requérants ne dépendent pas des finances de l'Etat. En effet, le premier requérant est arrivé à acquérir dans une sprl des parts dont il perçoit les revenus. C'est sa qualité d'ascendant de belge qui lui a permis de saisir cette opportunité. Ses ressources ainsi suffisent à satisfaire à leurs besoins notamment à ceux afférents à l'éducation de son fils belge de sorte qu'ils n'émarguent pas au budget de l'entité Publique d'Aide Sociale (CPAS). Dès lors, pour rendre effectif le droit de séjour de l'enfant (E.C.D.S.) sur le territoire de la Belgique, Etat dont elle est ressortissante, il n'y a plus lieu d'exiger que les ressources proviennent de manière directe de cette dernière. Il convient, plutôt, d'examiner in concreto si les parents, du fait de leur statut d'auteurs de Belge, disposent de ressources suffisantes pour se mettre à l'abri eux-mêmes ainsi que leur enfant en sorte qu'ils n'émargent pas du budget des pouvoirs publics. En somme, les requérants répondent aux critères fixés tant au point 2.1 qu'au point 2.8 B des nouvelles instructions de la Ministre concernant l'application de l'article 9 Bis de la loi du 15/12/1980.

Troisièmement, par la décision attaquée, le Délégué de la Ministre n'agit pas de manière raisonnable puisqu'il ne prend nullement en compte l'intérêt de l'enfant mineur, ressortissant de la Belgique. En effet, celle-ci a le droit de vivre dans son pays d'origine sans aucune restriction directe ou indirecte. En effet, les articles 2 et 3 de la Convention relative aux droits de l'enfant adoptée à New York le 20 novembre 1989 stipulent que « les Etats parties prennent toutes les mesures appropriées pour que 1 enfant soit effectivement protégé contre toutes formes de discrimination ou de sanction motivées par la situation juridique de ses parents... » et « dans toutes les décisions qui concernent les enfants l'intérêt supérieur de l'enfant doit être une considération primordiale ». Partant, si, pour une raison ou une autre, les parents se retrouvent, malgré eux, dans une situation juridique et administrative précaire, il convient d'éviter que l'enfant mineur belge ne subisse le préjudice de la situation juridique de ses auteurs. Car il convient de protéger d'abord et en premier lieu l'intérêt de l'enfant dans son bien être et dans son épanouissement familial, scolaire et culturel en Belgique, sans égard à la situation juridique de ses parents. Ainsi, chaque fois que son avenir est menacé, l'enfant doit être considéré comme ayant un intérêt différent de celui de ses parents et qu'il importe de le préserver sur le plan administratif comme il en est en matière sociale, familiale ou autre. Par ailleurs, l'intérêt supérieur de l'enfant mineur est de vivre normalement dans sa famille. A ce sujet, l'article 8 de la Convention Européenne des droits de l'homme prévoit que : « Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale ». L'enfant mineur des requérants a le droit de demeurer en Belgique, pays dont elle est originaire, avec sa famille. Refuser l'établissement à ses parents, les requérants, et contraindre indirectement celle-ci à quitter le territoire et à retourner au Brésil constitue une immixtion disproportionnée dans la vie privée familiale de cet enfant avec ses parents.

A CES CAUSES Et à toutes autres à Faire valoir ultérieurement, s'il échet et en prosécution de cause, les requérants Vous prient, Mesdames, Messieurs, de recevoir la présente requête et y faisant droit de

suspendre et d'annuler ces décisions de refus d'établissement avec ordre de quitter le territoire prises à leur encontre par le Délégué du Ministre de l'intérieur en date du 26 août 2009, et leur notifiées en date du 24 septembre 2009."

3.2. Verzoekers stellen dat de verwerende partij zich in haar bestreden beslissingen beperkt tot de stelling dat zij niet hebben aangetoond dat zij ten laste zijn van hun minderjarige dochter en citeren hierbij de motivering: *"n 'a pas prouvé qu 'il était à charge de sa fille mineure belge lors de l'introduction de sa demande d'établissement."*

De Raad merkt op dat een dergelijke motivering nergens kan teruggevonden worden in de bestreden beslissingen van 26 augustus 2009, die louter de volgende motivering bevatten: *"Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie. Heeft de documenten gevraagd bij indiening van artikel 19 Ter niet voorgelegd."*

Uit deze motivering blijkt dus enkel dat verzoekers niet alle documenten waarom verzocht werd bij het indienen van hun aanvraag hebben voorgelegd.

3.3. De in het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissingen geven duidelijk de motieven aan op grond waarvan deze zijn genomen, namelijk dat verzoekers niet alle documenten waarom verzocht werd bij het indienen van hun aanvraag hebben voorgelegd. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991. Het onderdeel is ongegrond.

3.4. In zoverre verzoekers verwijzen naar het arrest Zhu en Chen (HvJ zaak C-200/02 van 19 oktober 2004), wijst de Raad erop dat verzoekers niet aantonen dat zij zich in een gelijkaardige situatie bevinden. In tegenstelling tot de situatie besproken in de zaak Zhu en Chen, waar het verblijfsrecht van een Chinese moeder én van haar lers kind in het Verenigd Koninkrijk ter discussie stonden, betreft het hier de verblijfsmogelijkheid van ouders van een Belgisch kind in België dat nooit in een andere lidstaat verbleven heeft, waarbij uiteraard het verblijfsrecht van het Belgisch kind niet ter discussie staat. Deze situatie bevat geen enkel grensoverschrijdend element en aldus kan het gemeenschapsrecht zoals het in het arrest Zhu en Chen geïnterpreteerd werd inzake het nuttig effect van het verblijfsrecht van een kind, in casu niet toegepast worden. Verder dient benadrukt te worden dat het recht van verblijf van het Belgisch kind van verzoekers rechtstreeks voortvloeit uit zijn Belgische nationaliteit, waarvan de toekenning behoort tot de exclusieve soevereiniteit van de Belgische staat. Verder stelt de Raad vast dat het arrest Zhu en Chen niets te maken heeft met gezinshereniging van personen die ten laste zijn van hun kinderen. Het Hof stelt in haar overweging 42 zelfs uitdrukkelijk: *"Artikel 1, lid 2, sub b, van richtlijn 90/364, bloedverwanten in opgaande lijn van de houder van het verblijfsrecht die 'te zijnen laste' zijn, ongeacht hun nationaliteit het recht verleent zich met die houder te vestigen, kan geen verblijfsrecht verlenen aan de onderdaan van een derde staat die zich in de situatie van Chen bevindt, noch op grond van de emotionele band tussen moeder en kind, noch op grond dat het recht om het Verenigd Koninkrijk binnen te komen en om er te blijven zou afhangen van het verblijfsrecht van dat kind."* Verzoekers kunnen zich aldus niet dienstig beroepen op het arrest Zhu en Chen. Dit onderdeel is onontvankelijk.

3.5. Verzoekers voeren de schending aan van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Zij stellen dat zij, in het licht van het arrest Zhu en Chen, voldoen aan de voorwaarden, aangezien zij gedekt zijn door een ziekteverzekering in België, beschikken over voldoende financiële middelen en derhalve niet ten laste zijn van de Belgische Staat.

Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

(...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.”

Verzoekers stellen dat zij een ziekteverzekering hebben en beschikken over voldoende financiële middelen, maar laten na aan te tonen dat zij ten laste zijn van hun minderjarig Belgisch kind. Verzoekers maken derhalve een schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk.

3.6. Waar verzoekers de schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aanvoeren en verwijzen naar de instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van artikel 9bis, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing genomen werd in toepassing van artikel 52, §3 van de Vreemdelingenwet naar aanleiding van hun aanvraag tot gezinshereniging. Verzoekers kunnen derhalve niet dienstig de schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet inroepen. Dit onderdeel is onontvankelijk.

3.7. Verzoekers betogen dat de verwerende partij in haar bestreden beslissingen niet op een redelijke manier rekening houdt met de belangen van hun minderjarige Belgische dochter en dat de bestreden beslissing het recht van haar dochter om zonder beperkingen te leven in haar land van herkomst miskent. Verzoekers verwijzen hierbij naar de artikelen 2 en 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (Kinderrechtenverdrag), dat stelt dat de staten altijd in eerste instantie de belangen van het kind moeten laten primeren.

Uit het advies van de afdeling wetgeving bij de Raad van State bij het wetsontwerp houdende goedkeuring van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind aangenomen te New York op 20 november 1989 blijkt dat *“in het Verdrag inzake de rechten van het kind (...) verschillende soorten van bepalingen (staan).”* De afdeling wetgeving van de Raad van State maakt namelijk een onderscheid tussen bepalingen die beantwoorden aan de algemeen aanvaarde criteria om te bepalen dat de internationale verdragen “self executing” zijn en die als zodanig rechtstreekse gevolgen hebben in de interne rechtsorde van de ondertekenende staten, bepalingen die rechten vaststellen waarvan het principe door het Verdrag wordt erkend en waarvan de uitvoering een positief optreden van de wetgever vereist en bepalingen die rechten vaststellen die behoren tot de categorie van economische, sociale en culturele rechten en die aan de Staten een grote beoordelingsvrijheid laten wat de geleidelijke uitvoering ervan betreft (Wetsontwerp houdende goedkeuring van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind, Advies van de Raad van State, *Parl.Doc.* Kamer 1990-91, nr. 1568/1, 24 - 25).

Artikel 2 van het Kinderrechtenverdrag stelt het principe voorop dat alle rechten van toepassing zijn op alle kinderen zonder enige uitzondering, en de verplichting van de Staat om kinderen tegen om het even welke vorm van discriminatie te beschermen. De Staat mag geen enkel recht schenden en moet positieve acties ondernemen om alle rechten te bevorderen. Deze bepaling kan juridisch niet dienstig opgeworpen worden zonder ook een andere bepaling van het Kinderrechtenverdrag te duiden die men geschonden acht. Zonder echter de directe werking van alle bepalingen uit het Kinderrechtenverdrag in de Belgische rechtsorde te ontkennen kan worden aangenomen dat de ingeroepen bepalingen, met name de artikelen 3 van het Kinderrechtenverdrag, geen directe werking hebben in de Belgische rechtsorde zodat deze bepalingen in rechte niet dienstig kunnen worden opgeworpen (RvS 7 februari 1996, nr. 58 032; RvS 12 februari 1996, nr. 58 122). Dit onderdeel is onontvankelijk.

3.8. Waar verzoekers de schending artikel 8 EVRM aanvoeren, merkt de Raad op dat krachtens artikel 8, eerste lid van het EVRM ieder recht heeft op respect voor zijn familie- en gezinsleven. Het tweede lid van artikel 8 van het EVRM geeft aan onder welke voorwaarden bepaalde beperkingen mogelijk zijn op deze grondrechten. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, eerste lid van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van

het E.V.R.M. (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 *EHRR* 228, 29). De vreemdeling dient, in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor dit tot de beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.

Verzoekers maken met hun betoog niet aannemelijk dat zij ten aanzien van het bestuur voldoende elementen hebben aangevoerd dat het bijzonder moeilijk is om in hun land van herkomst een familie- of gezinsleven te leiden. Verzoekers tonen ook niet aan dat hun minderjarige dochter geen verblijfsrecht zou kunnen verkrijgen in Brazilië. Dit onderdeel is ongegrond.

3.9. Verzoekers betogen dat de verwerende partij niet op een redelijke manier rekening houdt met de belangen van hun minderjarige Belgische dochter. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82 301), m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. Gezien het voorgaande, maken verzoekers met hun betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij de bestreden beslissingen op een kennelijk onredelijke wijze heeft genomen.

Het enig middel is deels onontvankelijk en voor het overige ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend en tien door:

dhr. M. MILOJKOWIC, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC